

res ned med en tilsvarende Procent. Man maa undersøge hver enkelt Lov for sig, dens Affattelsestid, hvilke Elementer den har, om de stammer fra en tidligere Tid, da Kronen var i Pari. Ganske saaledes bør man gøre med Tjenestemandslønningerne. Jeg hører godt ude omkring, at Tjenestemandslønningerne skal skæres ned, men Tjenestemandsløven af September 1919 kom ganske vist paa et Tidspunkt, da Kronen stod noget under Pari, dog ikke ret meget, men Sætserne i den stammede fra en Kommission, der udarbejdede dem, da Kronen stod i Pari. Kronen i Pari var Forudsætningen for alle vore Tjenestemandslønninger; derfor blev Dyrtidstillæg og Konjunkturtillæg føjet til, og derfor har Tjenestemandslønningerne senere bevæget sig, stigende eller faldende, med Pristallet.

Det er alt sammen fuldkommen i Orden, og Kronestigningen nu berettiger ikke, heller ikke den hurtige Kronestigning, i nogen Maade til at forlange Tjenestemandslønningerne nedskaaret. Den berettiger heller ikke til at forlange den socialpolitiske Lovgivning nedskaaret. Der er mange Elementer i denne Lovgivning fra tidligere Tid, og Spørgsmaalet om en Nedskæring maatte meget omhyggeligt undersøges i hvert enkelt Tilfælde; det kan man ikke afgøre saadan over een Kam.

Jeg vedkender mig fuldt ud, at jeg har været med til at fortsætte den Kurs: Kronen op imod Pari, som det ærede Medlem Hr. Rode priste som det eneste værdige for Landet i 1923, som det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen tog Ordet for i April 1924, som det ærede Medlem Hr. Zahle, det radikale Partis Formand, vedkendte sig og anbefalede varmt endnu den 9. eller 7. September 1925. Jeg er ikke blevet bange; jeg er ikke krøbet i Ly for Vanskelighederne naar de kom som Følge af en ellers rigtig Politik; jeg vil være med til at overvinde disse Vanskeligheder, og jeg haaber, at saa mange som muligt vil være med til at overvinde de Vanskeligheder, der er en simpel Følge af den Kronepolitik, som vi alle er medansvarlige for.

Men det ærede Medlem Hr. Rode — det skal blive mine sidste Ord i Dag — er jo baade oprindelig og i Grunden en Digter, og det siger jeg ikke bebrejdende; tværtimod, af den menneskelige Udviklings Frugter elsker jeg intet højere end Digtetekunsten (*Fraenkel: Hør*), maaske næst efter Tonekunsten; jeg er ganske enig med det ærede Medlem Hr. Fraenkel, der er en ivrig Beundrer af den; de er ofte tæt forbundne.

Det skal altsaa ikke være nogen Forklejning at sige om en Mand, at han er Digter, slet ikke, men vi ved fra en anden Digter — det er Digteren Drachmann, der siger det —, at Digteren er kun et Instrument, Mesteren paa ham spiller! Man har Instrumenter, der spilles af Vinden, Æolsharpen f. Eks.; den kan give dejlige Toner fra sig, meget forskelligartede, efter som Vinden blæser, efter som den er stærk eller mild, meget forskelligartede, høje, lyse Gimletoner, næsten Wagnerske Valhalsklange til Tider, og saa til andre Tider, naar Vinden blæser fra en anden Led, dystre, mørke Ossiantoner, helt nede fra Bjerghulerne.

Jeg venter mig ikke et Gimle efter et Ragnarok, men jeg venter mig Dag efter Nat, Lys efter Mørke og efter Vinter Vaar og Sommer og Høst, alt som det blev sagt for mange Tusinde Aar siden, eller hvor længe det var, efter den store Katastrofe, at alt dette ikke skulde aflade. Saaledes ser jeg, at det gaar op og ned, frem og tilbage, men dog i det hele og store i en Spiralgang opad og fremad. Det er den Tro, vi maa have, det er den Optimisme, vi maa fastholde gennem hele vort Liv og hele vor Virksomhed, om vi ellers skal udrette noget, og den maa navnlig fastholdes af en Klasse, der rejser sig og samler sig til Selvhævdelse.

Nu er det Arbejderne, som det var Bønderne for en Menneskealder siden; i sit politiske Testamente, som Hørup skrev den 1. Januar 1901 i „Politiken“, siger han, at det forrige Aarhundrede havde været Bøndernes, og al Politik og al Taktik og alle Gruppestridigheder og Lovgivningsresultater var ligegyldige, for det, der betød noget, var, at Bondestanden havde hævet sig gennem hundrede Aar op til borgerlig Frihed og Selvhævdelse og Ligeberettigelse med de andre, men som det 19de Aarhundrede har været Bøndernes, vil det 20de — skrev han — blive Arbejdernes. Og det, vi nu ser, er, at Arbejderne er inde i den samme Bevægelse fremad og opad; dertil er ogsaa deres Organisationer uundværlige, og ve Samfundet, hvis de rejste sig uden disse Organisationer bag sig og med sig!

Jeg siger, efter Mørke kommer Lys, efter Nat kommer Dag, efter Vinter kommer Vaar og Sommer og Høst, men vi skal ikke lade os spille paa som en Æolsharpe af tilfældige Vejrstrømninger; vi skal sely, og det skal først og fremmest den Arbejderklasse, som tror, den har Fremtiden for sig, gribe i Tidens Strænge og søge at aftvinge dem de Toner, der er et Fremskridtssignal.